

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Tredie Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030265545072.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Der i er Skif oc huus, der i er mad oc dricke,
Der i er Ved oc Lius, oc Klæder som sig skicke.
Med tu af samme træ, som *Linschotanus* skrifver,
Et gandske huus oc hiem, fuldvel forsiunet blifver.
Saa her vel tviiles maa, oc saadant Spørsmaal være,
Om jeg den Viinstock før ej gaf formegen ære.
Hvad vil jeg sige meer? Min korthed ej tør næfne
Dudroæ selsom art, *Calambæ* riiger æfne,
Den Bomuld *Bengalæ*, hin *Mangas* oc *Anones*,
Jaqvas oc *Jambi* fruct, Maleiske *Duriones*.
Guds riigdom er saa stoor, den haer slet ingen ende,
Paa denne Jordens øe, i hvort jeg mig vil vende.
Oc endog Adams fald forkrænkte Jordens Ære,
At den med største spot maae toorn oc tiidsel bære,
Oc sucker hiertelig for førrig stat oc vælde,
Ja for vor egen Synd, maae aarlig Lydden felde:
(Oc det med hende gaaer, som med en fructbar Qvinde
Der med sin Lifves fruct sig aarlig lader finde,
Opfylder Stad oc huus med Ecteskabens blommer,
Hun paa det sidste self i største svaghed kommer,
Ej meere bære kand de Paradiise-qviste,
Men maa foruden kraft ad sengen ofte liste.)
Dog gîr hun denne dag saa stoor oc megen Ære
At jeg ej priise nok kand Skabren Gud den HËrre.
Den liiflig *Majus* bliid, jeg ej kand udspatzere,
See Aqvilejen der i kiortel blaa stoltere,
Den roose Purpur-rød, oc den snee-hviide Lille,
Med meer som grønne eng kand mig for Øjne stille;
Jeg jo forundre maae, hvad Maler der hâr været
Som saa fuldkommeligt haer alting udstafferet.
Her findes farfver fleer', oc skønner i de enge,
End naar den morgenstund *Aurora* gaaer af senge,
Oc hendes bruede-huus i Øster præctig glantzter,
At hvo de farfver seer, for under lidet sandser.
Den *Noe* Buue skøn af Øster oc i Vester,